

Veliký hukot

Nakresli to nebo napiš, co si kdo mohl v tu chvíli říkat

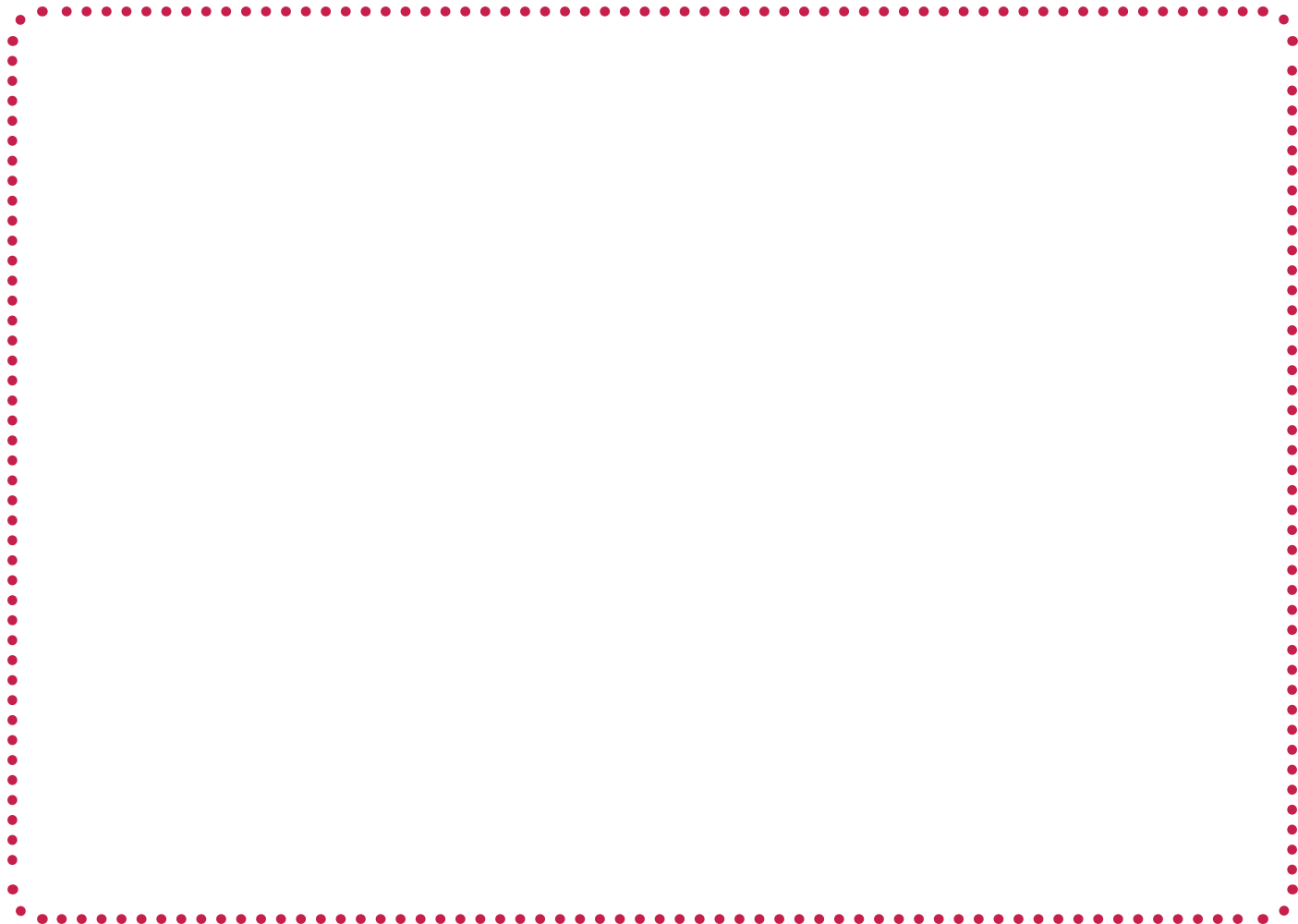
V Ježíšových časech se vždy jednou za rok po Velikonocích slavil v Jeruzalémě veliký svátek. Nazýval se Letnice a bylo to poděkování za první úrodu. V Izraeli totiž díky počasí sklízejí za jeden rok úrody dvě. Všichni lidé mířili do jeruzalémského chrámu a nesli tam část toho, co vypěstovali. Chtěli tak poděkovat Bohu, že mají co jíst. Město bylo plné lidí.

Ježíšovi učedníci tam byli také, ale úplně jinak – byli shromážděni tajně v jednom domě a měli veliký strach! Když je někdo udá a přijdou pro ně vojáci, skončí jako Ježíš! Odvedou je, odsoudí a zabijí. A oni na rozdíl od něj vstát z mrtvých nedokážou!

Tak seděli uvnitř za zamčenými dveřmi a zavřenými okny celí skleslí. **Modlili se a vzpomínali na to, co s Ježíšem prožili.**

A zvenku z ulice k nim doléhaly **veselé hlasy lidí**, kteří nesli své dary, aby oslavili Letnice.

Najednou se ozval veliký hukot, jako by se zvedl vítr. Udělal průvan v celém domě, otevřel okna a dveře a otevřel také jejich oči a srdce. Učedníky naplnilo nadšení, které bylo jako oheň. Bylo tak silné, že viděli nad svými hlavami plameny. Strach byl pryč a oni byli zapálení pro všechno dobré, krásné a prospěšné. Jejich srdce hořelo Božím duchem pro Boží věci.

Najednou udělali to, na co se před chvílí neodvážili ani pomyslet. Vyšli do ulic plných lidí a to, o čem si vyprávěli tiše a tajně, teď **řikali nahlas úplně cizím lidem...**

